

расте и зацъвти; да е обикалял съ дни избуяли ниви и да е трепералъ, кога черъ облакъ се зададе отъ нѣкжде и надъ нивя се извие, да не носи градъ. Трѣба да сте стоели по часове, вгледани по звездитѣ, за да отгадайте, какво ще бжде времето, кога житата цъвтятъ; отъ сърдце да сте молебствували Бога, дъждъ тогава да не праща и вѣтрове да нѣма, за да се почувствува оная стихийна радостъ, която изпитва стопанина, кога щастливо дочака деня на благодатна жътва.

Когато конетѣ извиха въ нивята, слънцето изгрѣя хѣ, нѣкжде делечъ — далечъ като вълшебенъ дискъ на легендаренъ герой. Трепнаха първитѣ лъчи надъ разлюленитѣ ниви и сякашъ магьосническа ржка раздралеко було и образа на младата невѣста се изсмѣ презъ сълзи отъ радостъ.

Всички се взрѣха, обаяни отъ дивната гледка.

Утрото по жътва е магьосническа картина, която невидима ржка на вълшебника художникъ мигъ следъ мигъ набелязва и дипли одухотворени бои: на изтокъ слага огнени краски, на западъ тегли виолетови шарки; на югъ пѣстри лазурни облачки, а на северъ опъва бистросини платна; извишава небесенъ куполъ, съ копринени завеси — и съ единъ замахъ, по ширни равнини извиква на животъ класове, забулени въ злато и коприна. И открояватъ се въ мнгъ хиляди шарки и тонове, безчетъ трепетни очертания на съселчета и класове, на стебла и листи, на макове и билки — трепватъ дивни багри: ясни и лилави, искрящи и пламтящи, близки и далечни, буйни и възмогващи. Едно вълшебство на зари, бриланти и опали; една безкрайна мрежа отъ отблѣсъци и примрежвания. . . На длъжъ и ширъ нивята сж разгърдили оплодени обятия, небето е издигнало лазурни завеси, слънцето е разтлало златни мрежи и въ захласъ рисува съ златни шарки тантелени труфила по пробудената земя. . .